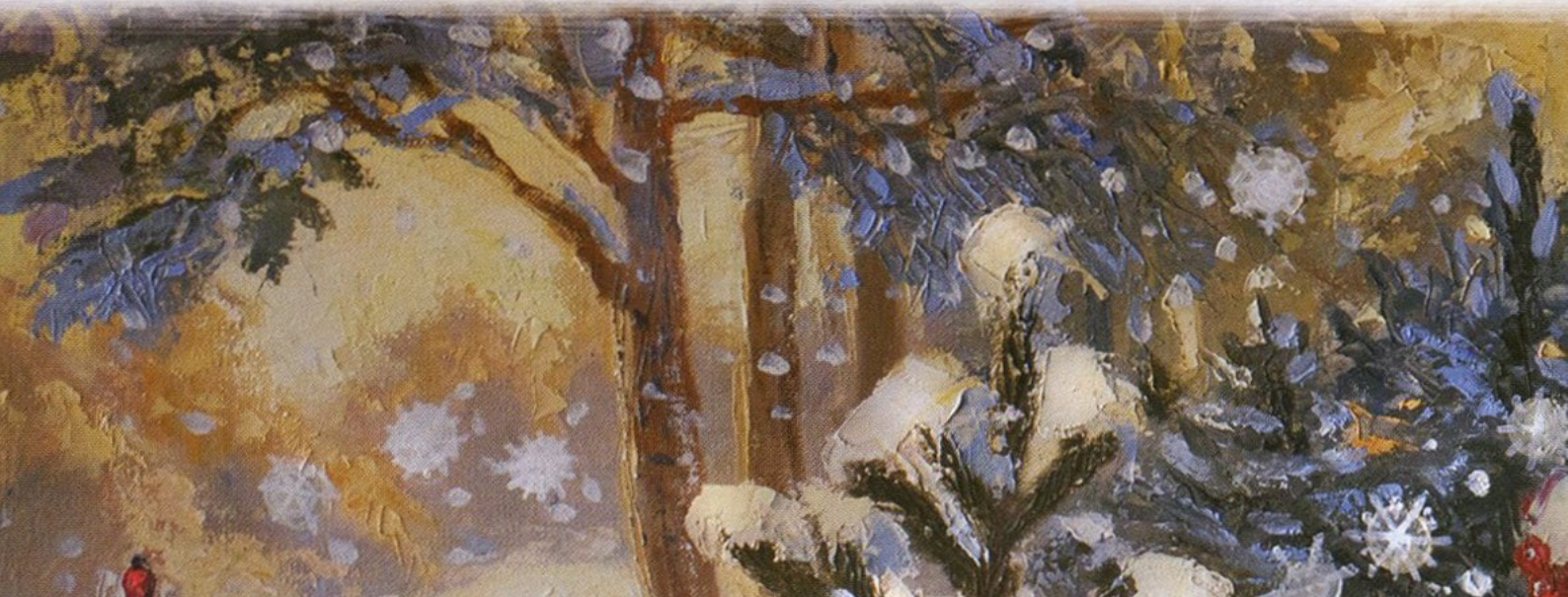

Зміст

Їжачок і море	8
Їжачок у тумані	12
Чорний Вир	18
Порося в колючій шубці	22
Зимова казка	28
Як Ослик шив шубу	35
Лісова відлига	37
Чисті птахи	42
У солодкому морквяному лісі	46
Заєць і Ведмедик	49
Дружба	50

Дивна бочка	52
А чи ми справді будемо завжди?.....	56
Птах	60
Вільний осінній вітер	65
Одного сонячного дня	68
Біля струмка	73
Лисичка.....	76
Як відтінити тишу	80
Якщо мене взагалі немає	85
Осінь казка	90
Як піймати хмару	94
Їжачкова гора.....	98

Їжачок і море

Жив собі в лісі Їжачок-голка. Був у нього дім із піччю, лампа з гриба-лисички й повна комора припасів. Та все Їжачкові чогось хотілося...

— Неспокійно мені, — казав він Волошці. — Отут
млоїть, — показував на груди. — До моря хочеться.
Волошка ніколи не бачила моря й тому казала:

— Даремно ти сумуєш, Їжачку. Поглянь, яка я гарна, які високі сосни, послухай, як птахи співають! І всі тебе тут, у лісі, знають і люблять.

Але Їжачок із кожним днем сумував усе дужче.

— Хочеться мені до моря! — скаржився він Мурасі.

— А яке воно? — запитувала Мураха.

— Велике. Але я його ніколи не бачив.

І ось ізранечку, коли в небі ще плавали молочні зірки, Їжачок вийшов зі свого будиночка й пішов до моря. У лапі в нього був ціпок, а за плечем — торбинка з їжею.

Спершу він ішов лісом, і птахи співали над ним, і трава, мокра від роси, шаруділа під ногами. Відтак ліс закінчився, і шлях Їжачкові перепинила ріка.

— Агов! — гукнув Їжачок.

І ріка відлунювала: «Агов-агов-агов!..»

— Ти чого кричиш? — запитала, підлетівши, Качка.

— Переправитися треба, — сказав Їжачок.

І Качка підставила йому свою спину й перевезла на інший берег.

— Спасибі, Качко, — сказав Їжачок і пішов далі.

Тепер він ішов величезним лугом. Тріщали коники, дзвеніли скляними крильцями бабки, і десь високо в небі виспівував жайворонок.

Довго йшов Їжачок чи ні, а все ж він вийшов до моря.

— Доброго дня, море! — сказав Їжачок.

— Доброго дня, Їжачку! — сказало море.

І накопилася хвиля. «Пуффф-ф!.. — ударила вона в берег. — Шшшшу...» — шурхнула по камінцях, відступаючи.

І їжачок теж ступив крок уперед і сказав: «Пуффф-ф!.. — і, відбігши трохи: — Шшш-шу!..»

— Я на тебе схожий, так?

— Дуже! — сказало море. І знову вдарило хвилею об берег.

Цілий день їжачок грав з морем: то підбігав аж до води, то відбігав назад.

Засинаючи на піску під скелею, він щулився, і йому здавалося, що він теж — маленьке море на чотирьох лапах.

«Пуффф-ф!.. — бурмотів він собі під носа. — Шшш-ш-шу!..»

І піднімав та опускав голки.

Їжачок у тумані

Тридцять комариків вибігли на галявину й заграли на своїх писклявих скрипках.

Із-за хмар вийшов місяць і, посміхаючись, поплив по небу.

«Ммм-у!..» — зітхнула корова за рікою. Загавкав собака, і сорок місячних зайців побігли по доріжці.

Над рікою здійнявся туман, і печальний білий кінь потонув у ньому по груди, і тепер здавалося, що велика біла качка пливе в тумані й, пофиркуючи, опускає в нього голову.

Їжачок сидів на гірці під сосною й дивився на залиту місяцем долину, усю в тумані.

Красиво було так, що він час від часу здригався: чи не сниться йому все це?

А комарики не втомлювалися грати на своїх скрипочках, місячні зайці танцювали, а собака вив.

«Розповім — то не повірять!» — подумав Їжачок і почав придивлятися ще уважніше, щоб запам'ятати геть усю красу аж до останньої травинки.

«Ось і зірка впала, — завважив він, — і трава нахилилася ліворуч, і від ялинки зосталася лише вершина, й тепер вона пливе поруч із конем... А цікаво, — думав Їжачок, — якщо кінь ляже спати, чи він захлинеться в тумані?»

І Їжачок почав повільно сходити з гори, щоб теж потрапити в туман і поглянути, як там усередині.

— Ось, — мовив Їжачок. — Нічого не видно. І навіть лапи не видно. Коню! — покликав він.

Але кінь не сказав нічого.

«Де ж кінь?» — подумав Їжачок. І поповз прямо. Навколо був глухо, темно й вогко, лише високо вгорі пробилося тьмяне місячне світло.

Повз він довго й раптом відчув, що землі під ним немає і він кудись летить.

Бульк!..

«Я в ріці!» — здогадався Їжачок, похоловши зо страху. І почав бити лапами навсібіч.

Коли він випірнув, було так само темно, і Їжачок навіть не знав, де берег.

«Нехай ріка сама несе мене!» — вирішив він. Як міг, глибоко зітхнув, і його понесло вниз за течією.

Ріка шаруділа очеретами, вирувала на камінні, і Їжачок відчув, що геть змок і незабаром потоне.

Раптом хтось торкнувся його задньої лапи.

— Вибачте, — беззвучно сказав хтось, — хто ви і як сюди потрапили?

— Я — Їжачок, — теж беззвучно відповів Їжачок. — Я впав у ріку.

— Тоді сідайте мені на спину, — беззвучно мовив хтось. — Я відвезу вас на берег.

Їжачок сів на чиюсь вузьку слизьку спину й за хвилину опинився на березі.

— Спасибі! — у голос сказав він.

— Та, пусте! — беззвучно мовив хтось, кого Їжачок навіть не бачив, і щез у хвилях.

«Оце історія... — міркував Їжачок, обтрушуючись. — Хіба в таке хтось повірить?!»

І побрів у тумані.